

L'Apocrifalipsi

L'Apocrifalipsi

Albert Jané
 Associació Llengua Nacional
 Barcelona 2019
 85 pàgines

El nostre company de Junta Albert Jané no para de treballar infatigablement per la llengua en tots els aspectes i modalitats possibles. Si en el darrer número de LLENGUA NACIONAL hi havia la ressenya del recull dels articles d'aprofundiment gramatical que ha publicat en la nostra revista fins al tercer trimestre del 2017, ara Jané ens sorprèn amb una de les seves creacions literàries desimboltes, uns textos farcits de sàtira i humor que no per aquest motiu deixen de tenir un extrem rigor en l'ús de cada mot. Ben al contrari, aquí l'autor s'esplaia amb un vocabulari excel·lent, que combina un esplet de rodolins, sinònims, comparances, dites i paraules populars recuperades amb una increïble imaginació.

I treu aquest llibret a la llum al cap de més d'una trentena d'anys d'haver-lo escrit, «pel goig d'escriure», com diu en la presentació, per alleujar la tensió que li provocava el fet d'haver-se de cenyir a l'extensió exacta d'un article diari sobre llenguatge a l'*Avui*.

Amb la portada dissenyada per l'autor mateix, el títol d'aquesta obra, que a cop d'ull pot semblar estrany i difícil de pronunciar, és l'exposició ampliada, informal, lliure i desimbolta de l'últim llibre del Nou Testament: l'Apocalipsi. Vet aquí la combinació, de *apòcrif* i *Apocalipsi*.

Els topònims i els personatges, reals i ficticis, els adorna amb una gran ocurrència. Així, trobem «Tiatira, on tot es remena i es regira», al costat d'enginyoses invencions, com «les vinyes de Can Sobregrau», o «Leví, a qui agrada molt el vi», que comparteix text amb d'altres com «la Balbina herbolària». Fins hi fa sortir «la casa del Gran Barrufet»!

Que el lector creient no s'esveri ni s'ofengui pel que pot considerar una gosadia de Jané quan parla del «senyor del pis de dalt», ni el no-creient s'abstingui de llegir aquesta obra per pensar que no li interessa, ja que es perdrien una riquesa lingüística descomunal i, per què no dir-ho, un fart de riure, ja que, de totes les calamitats que, segons profetitza el text bíblic, han de precedir la fi del món, Jané en fa unes circumstàncies divertidíssimes, pròpies d'una fantasia prodigiosa.

Val a dir que *L'Apocrifalipsi* comença i acaba igual que el llibre que emula, com també que va seguint l'ordre dels capítols i versicles de l'obra original, encara que sense numerar i allargats com a l'autor li plau amb descripcions de collita pròpia d'una gran erudició, com es pot comprovar pels exemples citats més amunt, fet que denota que a Jané no se li ha escapat ni un sol detall del tema que tracta. No endebades conclou la seva presentació amb aquesta frase irònica: «He de confessar que a mi m'hauria fet molta il·lusió de veure'l inclòs en el que ara en diuen *Apòcrifs del Nou Testament*. Però m'he de convèncer que ja he fet tard.»

Llàstima! La humanitat s'ha privat, durant molts segles, d'una lectura que, a més de ser entretinguda, és tota una enciclopèdia de recursos lingüístics. |

MÀRIAM SERRÀ